Ôi Áo Dài Ơi Thương Nhớ Quá

Ôi áo dài ơi thương nhớ quá
Sân trường màu trắng nắng ngày xưa,
còn bay phất phới hay đầm hết?

còn có chút buồn khi sắp mưa?

Ôi áo dài xưa Mạ của Ba
gần nhau mười sáu nghĩ còn xa,
rồi lên mười bảy duyên liền phận
may quá không ngờ áo nở hoa!

Ôi áo dài ơi áo của tình
dù anh xanh xám áo nhà binh,
khi về em mở cho anh thấy
để có đi xa vẫn nhớ hình!

Ôi áo dài ơi cứ gọi hoài
làm như có áo thấy bờ vai,
tóc người con gái mình yêu dấu
một sớm mai vàng hoa nắng bay...

*

Tôi đang đây chẳng trường hay lớp
mà một hành lang rộng có thừa,
nắng tắt không chừng mây kéo đến,
không chừng em đến tránh cơn mưa...

Không chừng mà áo bay ngang mặt,
Thương quá chừng nhen Đà Lạt Em!
Cứ nói vậy thôi ngày thiếu nắng
Chưa hề nghe có một lần quên!

Trần Vấn Lệ